

Meta Kušar

Brez gobčka

Reka

I.

Razgreti Bog vse poletje sedi na bregu. To je reka.
Vsak dan opazujem bitko za potomstvo. Vodomca za vzrejo
sedmih mladičev nalovita pet tisoč brkatih krapovcev. Vaški
narcis vsak dan slabše vozi z nimfami. Stara se. Ko maha
nagi ženski, njegovi klici brbljajo v razmočenem obrežju.
K njej prihaja kakor k materi, brez kopja, brez sekire.
Vsakemu duhu verjame. V toplem, mirnem malodušju,
v tihih nočeh, ko ti stari salamander s plameni kaže led,
se naučiš prijemat trnje. Zlagati trnje. Zložiti ga.

II.

Žalostna ljubica svoje zelene sanje kot zarod polaga v mrtvice.
Stara čaplja kljuva paro in zagledaš neumneža. Samo neumnost
ga časti. Poglej čoln! Rodovi so od pamtiveka polagali
sol k veslu. Duh je kazal sledi in kje se ženske preoblečejo.
Oba vidiva, da v istih, dolgočasnih, črnih cunjah igra
zapuščene Erosa. Vsakomur najprej ukrade srce.
Pretvarja se, da spi pod milim nebom. Da je tesar. Zavetnik.
Nobenega vprašanja ne morem izmenjati z njim. Mlakuža golta glas.
Ko zabredeš vanjo, nič več ne razločiš, kaj je med nebom in zemljo.

III.

Poznam ogenj za prerokovanje, vendar iz tistega plamena
ne švigajo svetle iskre. Z najnižjimi demoni se pogaja, brez talenta
preizkuša moje prste in ušesa in oči. Notorični lažnivec se boji
matere. S stvarmi je ne pretenta. Mrtvemu bo Anubis z velikim dletom,
kot pasja taca, odprl usta in pravi verzi bodo privreli. Para bo premagala
meglo in zalila domovino. Vemo, kje so zvonovi obešeni? Kam segati
v beli zrak? Kje so moji zvončki? Kje so? Moji zvončki!
Povsem zanesljivo me vozijo k mrtvim, ki niso mrtvi.
Peljejo me iz mesta, v katerem mrtvi pokopavajo mrtve.
Lisjak na obrežju preži na otroke vesele vidre. Iz njiv se kadi
slovenska moderna. Sebičnost ne nosi kožuha. To je reka.

IV.

Revolucionarji najprej osvojijo dekliške internate! Na palicah vihrajo
nove kletve. Poplava prostaštva dere v Črno morje. Zvečer grem
pod grajsko pobočje brisat prah. Je filozof tukaj hodil?
V grobu so mladci stari. Tri tisoč let ležijo ob orožju ožgani
do belih kosti. Brke ne razumejo belih kosti. Stikajo po skrinji
zaveze in scefrajo Mojzesov plašč. Nagnjene nad grob, okamnijo. Dajte
brkicam živo vodo. Razgreti Bog je pripravljen, da začne *metati*.

V.

Bodo priznali, da je v kamnitih vrčih vino? Pevec nalaga na ogenj.
Kakšne blodnje! Aroganca sovraži čarovnijo. Špice napovejo pesem.
Laž in indigo papir iz zlata naredita žolč! Znanstveno dokazano!
Tebe tudi izločajo, vendar je tvoja bela toga vsak dan še bolj bela.
Učil si me pisati stavke, prijemati kristal. Če se med prerivanjem
ustrahiš,
lahko iz pretepača nevede narediš ikono. Posebne pravice zapacajo pore.
Sladkost prihaja vate skozi kožo. Ko ti kane na jezik, ti izsuši slino.
Raztrga te.
Prekucne ti nebo. Moramo biti slepi. Scvrlo bi nas, če bi videli stopnice,
ki vodijo v nebesa. Srce je naftni vrelec in mikroskop in vata. Topli
nimbus
shranjuje vato, ker se ga nič ne prime. Niti lasu iz svilenega kosma ne
dam
za umazan sladki kruh. Izpljuni strupeno jagodo! Takoj izpljuni to
grobo rozino!

VI.

Neznan sredozemski jezik mi je dal vijolico. Za gumbom jo nosim osemindeset let. Spôri naredijo človeka težkega. *Lonček, kuhaj skregane* zalije s kašo. Najprej je super, potem začne jemati sapo. Proso za drozge!

Če psokv ne bom presekala z vijoličastim mečem, me ne potolaži nihče več.

Nobena stvar. Zdaj sama tarnam za mizo, potem bo vekal ves gozd. Če boš svojemu krotkemu Marsu zaplenil čutaro, ti bo pomagal dihati. Njegovi vojaki vijejo roke, kadar jim mastna tema zlepi veke.

Duša težko ignorira kralja, po navadi jo človek izda. Ko jo ignorira filozof,

se njegov zajec zatakne. Izgubi baklo in črna nit mu na puščavo prišije vse tačke.

Kdor ima veliko, bo imel še več. Še vedno najnevarnejši orakelj!

VII.

Razgreti Bog se potaplja. Pregleduje dno.
Za nebeškim nohtom mu ostane zrno peska
in pred mojimi očmi naredi novo zemljo, novo reko. Naredi
novega filozofa. Nove brke. Bodo spet sedle za mizico
materializma? Grdo gledale? Za srečen konec rabiš božje oči.

Zen

Na čajne vejice sneži. V nasadu si na svileni skali zaviham rokave. Nanjo se vozim zidat. Razmišljat o sto zvezkih, v katere zapisujem stavke.

Smrekovje in kiti so jezik. In vrtna zabava. Gospodje moji! Duša je jezik.

Tudi strupeni jeziki in usodni jezički. A vi mislite jezik? Vse je beseda. Pred vrata in pod grme polagam zvezke. Na pragu se spremenijo v hišice

za duhove. Na nove verz lovim nove duhove. Kadar verz pobegne, duhovi zrastejo v uničevalce. Za verz nimam nobene prave zanke. Najmanjše so prevelike. Ko se razdiranje razraste, hudiča zlepa ne ukineš.

Ti razumeš, zakaj je moj jezik preživel v temnem kotu utice.

Z rdeče iranske preproge je jedel črno zemljo. Vsak dan. Z lopato.

Goltal sive oblake. In črne. Kdo si upa položiti roko na naravni zakon?

Vi prisegate kakor pogani. Niste odkrili še nič boljšega? Kdor je pobrit na zvezdo, je pobrit na zvezdo. Komur se duh zablešči, se mu zablešči.

Kar govorim, čutim v tem zraku. V tej utici. Včasih čustva plahutajo na velikih jadrih,

vendar ladja stoji. Samo čist namig spravi vse roke na vrvi. Sam s sabo zapečeš jezik.

Čprav je bil Dante velik, je drgetal od hudega. Tresel se je za mesto.

Jaz drhtim.